

Liber

Primus liber continet consolationū re-
media oportuna cōtra illa turbatiua hoīs q̄ opponunt
mūdane felicitati ⁊ p̄speritati. Et h̄z capla quattuor

I De consolatione sup̄ carentia mundane felicitatis
⁊ prosperitatis.

II De aduersitibus ⁊ infelicitatibus.

III De aduersa fortuna.

IIII De incolatus prolongatione.

De consolatione super carentia mundane felicitatis
et prosperitatis. Cap. Primum.

Drimo q̄ vt de his que opponunt munda-
ne felicitati nō turberis s̄ potius gaudeas:
stude vt interiorius oculis imaginē ch̄i vene-
randā inspicias. in qua multū discere ⁊ pro-
ficere poteris: quia nobilissimi illius exemplaris ch̄risti
s̄ gesta p̄siderata te consolari poterūt sup̄ oīa cetera con-
solationū remedia. Nimirū ipse est magni p̄slij angel⁹.
q̄ vn⁹ oīm est mgr̄: dei q̄z p̄tus ⁊ dei sapientia ac salut⁹
auctor. Qui⁹ reuera auctoritati venerāde om̄is hūana
ratio digne debet cedere. Si q̄ ipm̄ p̄pensi⁹ attenderis
scias p̄culdubio nil esse curandū de habēdo ea in quib⁹
consistit hui⁹ breuīs vite felicitas. vl̄ nō h̄ndo ea in q̄b⁹
p̄sistit ei⁹ infelicitas: qz suo exēplo efficacit̄ p̄suadet ne
minē ch̄ianū: vtp̄uta ch̄i sectatorē debere: aut in bonis
mūdi felicitatē q̄rere: aut in malis infelicitatem timere.
vñ Aug. Oīa bona terrena p̄tēpsit hō ch̄s vt p̄tēnen-
da mōstraret: ⁊ oīa mala trena sustinuit q̄ sustinēda p̄ci-
piebat: vt neci ill̄ q̄reres felicitas: nec in istis timeres infe-
licitas. Ceter⁹ p̄misit cōsiderationi de consolatione in misē-
rijs habende. adiiciendū est q̄ miseri non paucos s̄ plu-
rimos sanctor⁹ excellētissimos in miserijs habent socios
q̄ his in vita caruere: ex q̄b⁹ hūana cōponit̄ felicitas. cō-

passi sunt que
imponi. S. 3
solū ch̄m so-
in miseriam su-
rum estimat
excellētie fi-
poterit misē-
socioz. Po-
mana: nec al-
mūdi deseri-
fratib⁹ vt eo
sp̄erit mun-
re sit monach⁹
simi cor dū
celo p̄cipiat
con⁹ religio-
exem: tota t
aliq̄ p̄terit
q̄ excellēt
em h̄ effz:
de vni⁹ d
dixerit. L
p̄chēnd
ritū dū
L. Refi. si
caro dai
cruciam
licitas
tis ama-
dolore n
to nō
bus inu
Aug.

Primus

passi sunt quibus miserie rō z infelicitatis titulus solet imponi. Sz z p hmoi miseroꝝ solacio debet sufficere solū chm sociū habuisse. Ipe naqꝫ chꝛs dū viator esset in miseriāꝝ sustinētia plurimāꝝ voluntariēqꝫ assumptā rum extimationē pꝛsus excessit: q̄ tñ tante dignitatis et excellentie fuit: qꝫ societas eiꝰ soliꝰ in hac pte plꝰ pferre poterit miseriis ad solaciū q̄ habere alioꝝ centena milia socioꝝ. Porro parui pꝛij atqꝫ ponderꝫ esse felicitas hu/mana: nec aliqꝫ mō int ingētia cōputāda. Audi de hoc mūdi desertorē magnū illū Antoniū: q̄ dū quadā die a fratribꝫ vt eos instrueret rogaret sic ait. Nemo cum de spererit mundū arbitret se reliqꝫse ingētia: nihil eoꝝ cu/ re sit monachis q̄ secū afferre nō pñt. O viri huiꝰ puriꝰ simi cor dis iudiciū. viri qdē celestis z q̄si de altissimo celo pspicientꝫ z puritatē mundi huiꝰ considerantis. O totūꝰ religionis pꝛsilū. O pfecte magnimūitatis pꝛdarūz exēꝫ: tota tibi deuotōe imitandū. Virūz est ḡ si te res aliqꝫ pꝛsertim de his mūmis z perituris poterit pꝛturbare qñ excellētiōꝝ te pꝛditū potiꝰ deberes arbitrari. Sile em h essz ac si magnꝰ q̄sqꝫ impator z maximꝰ i diuitijs de vniꝰ oboli amissione querularetur. Audi rursus qd dixerit Hiero. Oēs q̄si humane felicitatꝫ pꝛicillas com/prehendēs. Si inqꝫ habeas sapiām Salomonis. si for/ titudinē Sampsonis. si longeuitatē Enoch. si diuitias Cresi. si pꝛatēꝫ Octauiani. qd pꝛsunt hec oīa: cū tādēz caro datur vermibꝫ z aīa demonibꝫ cum diuite sine fine crucianda: Audi deniqꝫ Innocentiū de amaritudie se/ licitatꝫ humane loquentē. Quidana inqꝫ felicitas mul/ tis amaritudinibꝫ est respꝫsa. Nouit h ille q̄ dixit. Risus dolore miscebitꝫ: z extrema gaudiꝫ luctꝰ occupat. Subi/ to cū nō suspicat ifortuniū accidit: calamitas irruit: mor/ bus inuadit. mors intercipit quā nullꝰ euadet. Unde z Aug. Deus felicitatibꝰ terrenis amaritudines misceat.

Liber

vt alia queratur felicitas cuius dulcedo non est fallax.
Hoc autē dī q̄suscitaret blandā mundane felicitatē; dul/
cedinem fallacē esse. Hinc namq; ⁊ alibi de mūdo testa/
tur q̄ blandus sit piculiosior q̄ molest⁹. Nimirū felici/
tatem p̄ntis vite p̄sequit in hac pte maluz vere miserie.
vñ Sen. Misere te reputo qz nunq; fuisti miser. trāsi/
uisti viam ⁊ nō inuenisti aduersariū: nimis fuisti miser.
Miseros reputo q̄ nimia felicitate torpescunt. hec Se/
neca. Porro felicitatē humanā h̄c p̄stat haberi nō mo/
dicū nocumēti. Ip̄m etem habentes facit plane negli/
gere aut negligentē q̄rere vix bo nū atq; summū: experi/
entia attestatē idip̄m. Quis em̄ horū quēpiam q̄ mūda/
na gaudere visus est felicitate. vel aliquē cū Ap̄lo dixisse
recordatur. Cupio dissolui ⁊ esse cū ch̄o. Contra equi/
dem Mala q̄ nos hic p̄munt ad deū ire cōpellūt: aliāq;
vitā vere felicē ⁊ om̄is infelicitatis miseras finientē de/
siderare ⁊ querere faciunt. Itarco etiā sup̄ p̄missis mise/
rijs non doleas: s̄ potius gaudeas: eo q̄ certū sit signūz
in bonū: q̄uis p̄ breui tpe admodū sit rediosum. Nam
carere ac priuari felicitate humana esseq; mūdanoz ho/
minū iudicio in hoc exilio infelicē. signū est vix aut nūq;
fallibile dedinādi terrā illā tenebrosam ⁊ opertā mortē;
caligine: pueniendiq; ad patriā claritatē eterne. Sicut
em̄ Job mundana quorundā felicitate exposita de ip̄is
sic cludit. Ducunt in bonis dies suos ⁊ in puncto ad
inferna descendūt. Ita e contrario d̄ miserijs affirmare
possum⁹. Ducunt in malis dies suos ⁊ in pūcto ad ce/
lestia regē ascendunt. Habent ḡ boni ch̄iani ip̄a sua in/
felicitate seu mūdane felicitatis carētia in p̄nti signū effi/
cax sperande felicitatis in futuro quēadmodū felices in
hoc seculo signū h̄nt eterne damnatōis i alio. Iusto em̄
iudicio dei videt hec facta diuīso: vt hī q̄ h̄ bene sancte
⁊ pie vixerūt: felicitate careāt q̄ est in terra. hī vō q̄ h̄ se

les fuerūt car
nem inter eos
dū rē. dare
in p̄nti infelic
mali in mūda
ane dignitatē
nihil habet
ad qd tendi
Nihil est vix
q̄at ch̄iani
nimis ⁊ cadu
it. repute que
illa in mūdum
bent et salu
cam. Spe g
curus mūdū
sibile est vt
trem ⁊ ibi in
vt in vtroq;
gloriosus.
lacione diu
fortissimū
Qd
B
g
lanumq;
viciole nē
rege mag
tere. ho
fuerit. q̄
tūo dig
ip̄ia

Primus

lices fuerūt careāt ea que ē in celo. Admirū hāc diuīſio /
nem inter eos gloſa quedā ſup illō Jacobi (Vñe gau /
diū zc.) clare manifeſtat. ſpemq; bonorū chriſtianorum
in pñti infeliçiū ſilr inſinuat dicens. Ne indignemini ſi
mali in mundo florēt z vos patimini. qz nō eſt chriſti /
ane dignitatis in tpalib; exaltari ſ; poti⁹ depmi. Mali
nihil habēt in celo: vos nihil in mundo. ſ; ſpe illi⁹ boni
ad qđ tenditis quicqđ in via ptingat gaudere debetis.
Nihil eſt vñ doleatis: vñ dubitetis. Hec gloſa. Boni
igīr chriſiani nō debēt triftari ſi ea felicitate careāt q̄ i mi /
nimis z caducis conſiſtit. z ob h̄ eorū dignitati nō pgru /
it. vtpote quorū dignitas ad modū angelice dignitatis
illā in imēſum excedit. qñimo cōſolati poti⁹ gaudere de
bent ex ſalutis ſue ſigno tam p̄daro: iuxta doctrinā apli /
cam (Spe gaudētes) iuſte dei diſpēſationi in hac pte ſe /
curius innitent: Nā teſte Hiero. Difficile imo impoſ /
ſibile eſt vt pñtib; z futur⁹ quis fruaf bonis: vt hic ven /
trem z ibi mentē impleat. vt de delitijs ad delitias trāſeat
vt in vtroq; ſecđo ſit btūs. vt in celo z in terra appareat
glorioſus. Vñ Hugo ſcribēs de arra aīe: ex hmōi diſpē /
ſatione diuīna ſue ſumit in eadē materiā conſideratiōis
fortiſſimū argumentum.

De Aduerſitatib; z infelicitatib; Ca. II.

Rurſum nō debes de pſperitatis carētia vel de ad /
uerſitate querulari: qz nō eſt modica pſolatio ma /
gnis z inſignib; pſonis in cā honeſta aſſimilari: ip /
ſarumq; cōditionib; etiā quibus z difficilib⁹: dūmodo
vicioſe nō ſint: pformari. Quippe q̄ dignis haberet cū
rege magno z regalib; veſtē ex cā honeſta lugubrem de
ferre. hoc quidē ſapiens mallet cum hmōi dignioribus
facere: q̄ ſtola iocūditatis indui cū plebeis nulla pollē /
tibus dignitate. Sane rex regū chriſtus dei fili⁹ veſte
aſperſa ſanguine: vt Ioannes teſtat; ceteriq; electi dei

Liber

consimili aduersitatis asperitate induti fuere viaq̃ arta
z aspera q̃ possent celos penetrare poti⁹ q̃ via lata diu-
cente in pditionē inceserūt. vñ Aug. Dñm iesum legi/
mus doluisse. fleuisse. opprobria z contumelias sustinuis-
se. ex itinere fatigatū fuisse. spūta. flagella. crucē suscepisse.
nūq̃ tñ legim⁹ eū risisse: nec in pñti p̃speratum fu-
isse. Hinc plane h̃ in spe gaudēt oēs electi cū cepint mū/
di aduersitatib⁹ fatigari z null⁹ ei⁹ p̃spiratib⁹ fallacit de-
cipi: scātes p̃culdubio nō aliā viā sup̃esse p̃ quā possent
celos penetrare. hec Aug⁹. Cui⁹ p̃ s̃niam edocer⁹ si de
electoꝝ numero esse volueris: q̃ nō doleas tpe aduersi-
tatis: vñ ppter carentiā mūdane p̃spiratis. Caue ḡ ne te
fallat p̃pñi iudiciū z cōe multoꝝ: q̃ gaudēt in p̃speris et
tristant in aduersi. q̃ si sano regerent iudicio tria senti-
rent. Nā scī z puri ac p̃ p̃ns exītes boni iudicij magis
gaudēt in aduersis q̃ in p̃sps. nā p̃spera seducit: z ad-
uersa ad celestē patriā fecit dēducit. Prospa itaq̃ sunt
plurimū formidāda: z eoꝝ carētia est optāda. Audi de
h̃ Hiero. Gloria inq̃t nutritis mee nūq̃ mihi eueniāt
que scz optat. p̃spa q̃ cedunt in grauamē. vñ Greg. Va-
gis. p̃speritatis iblūmitas q̃ necessitatis aduersitas gra-
uat. Uñ ec̃ Aug. Nemo cōgrulet hoi q̃ p̃sperat i via
sua: cui⁹ peccat⁹ deest vltor z adest laudator. maior ira
dei est. Irritauit em̃ dñm pctōꝝ vt ista patiat⁹: z vt fla-
gella correctōis nō patiat⁹. Uñ z Chrys. Nouerca p̃tu-
tis p̃speritas beaculis suis sic applaudit vt noceat: z in
felici successu sic in via fortunatos obsequit vt in fine p̃-
niciem operet. cōiūis suis ab initio p̃pinās dulcia. z cū
inebriati fuerint letale vir⁹ miscet. z qd̃ deteri⁹ est: quo
spem suis clarescit ampli⁹: eo stupentib⁹ oculis densiorē
infundit caliginē. hec Chrys. Cui⁹ dictis si aures accō/
modes z fidē adhibeas. mirū est si de p̃spiratis carētia
doleas. q̃ optimoꝝ q̃ in te sunt: nouerca esse didicisti pa-

ram tibi sub
caliginem ind
ostendere de
charissimis fili
z ore omnib⁹ fi
aduersitates
tre tuo: patre
one z te tener
peris: non in
pep̃sensis a
num. z ideo il
que speranda
Greg. Sancti
di conspiciunt
ne hic labor
na iusticia la
eos munerib⁹
gotinis. Audi
ter p̃sperum
eoꝝ q̃ sunt i
prodest hoi
detrimenti
aie detrim
est q̃ consi
tur contu
Grego.
calamita
lacias p̃
spera hui
am dol
templem
nq̃ vt a
nq̃

Primus

ratam tibi sub specie dulcis poculi toxicum ministrare
 z caliginem inducere. Noli etiam o homo te ingratum
 ostendere de donis diuinis de quibz prouidet deus suis
 charissimis filiis. h. cū maioribz z magis priuatis amicis
 z ore omnibz filio suo vnigenito dño nostro iesu christo
 aduersitates dedisse maximas dinoscat. Si has a pa-
 tre tuo: patre quidem omnium: tuo autē singulari adopti-
 one z te tenerime diligente recepisti vel quandoq; rece-
 peris: non inde tanq; de non bonis tristeris. *Via q̃p*
pe: presentis aduersitatis arta est: via que ducit ad reg-
 num. z ideo illa via gaudenter est merito incedendum:
 que speranda est in termino iocunditatis perpetue. *vñ*
Breg. Sancti viri cum tibi suppetere p̃spera hui⁹ mū-
 di conspiciunt: pauida suspitione turbant. Timent em̃
 ne hic laborz suorū fructum recipiant. timent ne q̃ diuī-
 na iusticia latens in eis vulnus aspiciat z exterioribus
 eos muneribus cumulans ab intlmis repellat. hec *Bre-*
gozius. Audi rursus eundē *Bregozium.* Electis suis de-
 iterasperum facit: ne dum delectetur in via obliuiscatur
 eorū q̃ sunt in patria. Audi etiā qd̃ veritas dicat. Quid
 prodest homini si vnūuersum munduz lucret: aie p̃o sue
 detrimentū patiat: Duo sane h. copulat. s. lucz mundi z
 aie detrimentū: innuens plane qm̃ p̃mū sine scōo nemo
 est q̃ consequat. imo reuera mundana felicitas si habea-
 tur continue: signū est euidentis damnationis eterne. *vñ*
Brego. Continū successus t̃pālū est certum future
 calamitatis indicū. Sed z in p̃nti mltas misérias z fal-
 lacias prosa in se habent. De quibz *Aug⁹* sic d̃t. Pro-
 spera huius mundi aspiratē hñt verā. iocunditatē falsam.
 certū dolorē. incertā volūtātē. durū laborē. timidā q̃tez.
 rem plenā miserie. spem b̃titudinis inanē. hec *Aug.* De-
 niq; vt aduersa tibi nō noceāt: caue diligenter ne prospe-
 rate corumpant. *vñ Brego.* Nulla aduersitas deiciat

B s

Libeꝛ

quem prosperitas nulla corrumpit. Qui enim veritati inheret: vanitati nullo modo succubitat: quod dum forti pede cogitationis intus intentione fixerit: omne quod foris muta- biliter agit ad arcem mentis minime pertingit. Hec Grego. Secundum quem etiam (ut alibi dicit) nulla nocebit aduersitas si nulla dominet iniquitas. Et certe si dominat iniquitas expedit ut hoc corrigat aduersitas.

De aduersa fortuna

Ca. III.

Porro de aduersa fortuna non perturbaberis: sed potius plurimum consoles: quod aduersa plus affert boni: et prospera plus infert mali. Unde Boetius. Plurimum hominum reorum aduersam quam prosperam prodesse fortunam. Illa enim que dicit prospera dicitur specie felicitatis cum videtur blanda mentis hec. sed quando aduersa dicitur specie vera est cum se instabilem mutatione demonstrat. Illa fallit. hec instruit. Illa per mendacium specie bonorum mentes fruuentium ligat. hec cognitione fragilis felicitatis absoluit. Itaque illas videas ventosam. fluentem: suamque specie ignaram: hanc sobriam succin- ctamque et ipsius aduersitatis exercitatione prudentem. Porro stremito felix a vero bono deuotus blanditijs trahit. aduersa plerumque ad vera bona tedij vinco retrahit. hec Boetius. Ideo etiam sapiens de infortunio turbari non debet: quod suum non perdit. Unde Seneca. Nihil eripit fortuna nisi quod dedit. virtutem non dedit: ideo non detrahit. Itaque sapiens nihil perdit qui in vnius possessione virtutis est ex qua de pelli non potest. hec Seneca. Qui hoc dicens plane inuincit sapientem nihil suum reputare debere quod pertingit eum perdere. Unde de quodam exempli gloriosum narrat Valerius qui cum patria eius hostes inuaderent: omnium preciosarum rerum pondere onustis fugientibus interrogatur: quid ita nihil ex bonis suis secum ferret? Ego inquit certe bona mea omnia mecum porto. Pectore enim illa gestabat non humeris nec oculis visenda sed animo estimanda, in domesticis meritis inclu-

sa res man-
et remanen-
similia de
quo seu alie
in bonu
appellatu
infortuniu
bonis ho
diligunt. o
bonus est
queruland
non sit. Le
sua terreno
omne terren
mis gaude
sunt posu
quor. puer
put omne te
atq. absq.
Boetius d
sui bona r
fuerit adi
z ad imb
D
D
to felici
miserie fi
tota fruc
exigne
fit vniu
deus m

Primus

sa ubi manibus mortalium et labefactioni non subsistunt et ut manentibus preesto sunt ita fugientes non deserunt. Et similia de alijs pluribus: quorum bona incendio vel naufragio seu alio modo perierunt scripta reperimus. Preterea in bonum hominem non potest cadere infortunium nisi abusive appellatum. Non enim potest hoc hominibus esse aut vocari infortunium quod quidem eis cooperatur in bonum. Sed ecce bonis hominibus quod ideo boni sunt: quia amici dei sunt et deus diligit. omnia enim apostolum cooperantur in bonum. Et ideo si bonus es immerito de infortunio querularis. sed et inde querulando teipsum plane accusas ac convinceris quod bonus non sis. Letetur ut dicit Boetius. Si bene sibi mens conscia terreno carcere resoluta celum libera petit. Nonne omne terrenum negotium spernet: qui celo fruens se terrenis gaudet exemptum. Ita reuera est de his qui iam non sunt hospites et advene sed ciues sanctorum et domestici dei: quorum puerlatio est in celis. quibus celestibus gustatis desipit omne terrenum. Quod autem desipit non tristat non habentem atque absque aliqua tristitia relinquere ab habere. Itaque sicut Boetium de tota fortuna nihil est expectandum: quia natura sui bona non est quod nec se bonis se adiungit: et bonos quibus fuerit adiuncta non efficiat. cuius munera pessimis heret et ad imbricissimum quencumque vberiora perveniunt.

De Incolatus prolongatione **Ca. III.**
Denuo de plongatioe incolatus in hac valle miserie non est dolendum propter accumulatum meritum. Quanto enim magis boni hominis plongat incolatus: tanto felicius redditur in effectu premiti salutaris. Sicutque vallis miserie fit vallis in spe felicitatis eterne. fit vallis vberima fructuum bonorum vbertate. fit campus certaminis et pugne victoriose. fit mons speculationis altissime. fit rursus vallis pinguisissima ex spiritus pinguedine. fit denique vallis florida atque gratissima florum honoris et

Libet

honestatis locunditate. Sed nec causetur quisq; de no-
mine miserie: cū mereat dici poti⁹ loc⁹ lucrativ⁹ diuitia-
rum glorie ⁊ in pñti ptra futuras miseras vel plene vel
copiose indulgētie. Nampe paul⁹ apłs mortez declina-
uit cū submissus i sporta p muz suū psecutorem in noie
dñi euasit. sz cur illd: pfecto qñis ipe dixerit. Cupio dis-
solui ⁊ esse cū chzo. cū etiā dixisse legit. Pro anathema
esse cū chzo p fratribz meis. i. fm glosam: sepatus esse a
chzo p fratribz secū in chzo renatis imo ⁊ p filiis qñs
itez pcuriuit diuturniori. s. pdicatione i hac valle miserie
educādis ⁊ chzo lucrāds. **Uñ** Chryf. de ipō Paulo
dr. Passus est p murū deponi huius rei gratia vt pdica-
tioni diutius insisteret. ⁊ cum multis huic credētibz ad
christū iret. Detuebat pfecto ne forte paup hinc ⁊ in-
ops multoz salutis abscederz. hec Chryf. Deniq; ob
cōsilem causam incolatū suū beat⁹ Martin⁹ plongari
non renuit: sz dicebat. Dñe si adhuc pplo tuo sum neces-
sarius non recuso ppter eos subire laborē: fiat voluntas
tua. Sat⁹ est inquit dñe q vscq; huc certauī nec deficien-
tem causabor etatem: munia tua. i. debita officia deuo-
tus implebo. Quid plura? Chryf. ateq; matrē suā di-
lectissimā de h sedō nequā eriper: pmisit ei⁹ incolatum
post ascensionē suā ānis qñ pluribz plsgari. Sz ⁊ discipu-
li quē diligebat iesus. Joannis. s. euā geliste chzo aman-
tissimū. incolat⁹ nō sine suo ⁊ alioz pfectu vscq; ad annos
nonagintanouē fuisse dinoscat plongat⁹. Qd igit vides
deo placuisse in suis amātissimis: nō est ratio q tu inde
queruleris. Letez septur⁹ testātibz a deo p pñtis actu
lōga vita pmittit: licz vite lōgitudine qñq; multz deuotis
ne eos forte in spūalibz impediāt strahatur: put i libro
Sapie de qdā dr. Rapt⁹ est ne malicia mutaret intel-
lectū ei⁹ ⁊c. Pro vtroq; igit casu: siue. s. tempestiue. siue
tarde te ptingat de medio subtrahī: eo consolationem

inreplas
in articulo

Señic

remedia o
liter paci

I D

II D

III D

V D

VI D

Q De

D

ioe hoibz

mut ad su

rone ponit

sup petra

dei dona

tot cogit

lūi intrēdi

tribulatoe

pura don

passissim

et iugim

colā. De

indignat

non plac

Secundus

nūc recipias quo sperare habes te fore a deo in meliori
tibi articulo de hoc seculo nequā felici evocandū.

¶ Et in hoc finitur Primus liber.

Secundus liber cōtinet cōsolationū

remedia optia cōtra illa turbatiua q̄ opponunt genera-
liter paci z tranquillo statui. Et h̄z capla sex.

I De consolatione sup tribulationibz varijs

II De psecutionibz z impugnationibus

III De Iniuria.

IIII De Exilio

V De Tormentis illatis

VI De Tormentis mortē inducentibus.

¶ De consolatione sup tribulationibz varijs.

Caplm Primum.

Drimo igit̄ de tribulationibz q̄rī nō debes
qz p triblatōes miles ch̄i efficiēz. z si in pu-
gna viceris: gl̄iosus eris. Ipse siq̄ dē christus
vel impator summ⁹ de seruis z quasi rusticis
i. de hoibz facit aliq̄s milites: puta q̄ ppter ipm se dispo-
nunt ad sustinendū viriliter tribulationes. Qua q̄dem
rōne potissime in libro Job dicat̄. Nilit̄ia est vita hoīs
sup terrā. Porro tribulatio dilatat cor homis ad maḡ
dei dona recipienda. Nempe sicut Martellus aurifa-
bri cogit sub manu eius metallum extendi: de quo vas
suū intēdit opari. Ita pfecto aurifaber toti⁹ creature p
tribulatōes intendit cor tuū dilatare z extendere. vt i eo
plura dona z bona spūalia possit ponere: vt cor tuuz sic
p̄ciosissimaz z sanctissimaz reliquiaz. s. sancti sanctoruz
z alioz in memoriā ad solamē relictoz: monstrantia pre-
ciosa. De qua dilatatiōe cordis humani intelligi potest
illud psalmiste. Dilatasti cor meū. Et illud. In tribula-
tione dilatasti mihi. scz ad vtilitatem meam. Letez per